

Materiały

Chińska ustawa o prawie prywatnym międzynarodowym

Abstract: The text contains a translation into Polish of the new Chinese Private International Law with a brief description of the most important developments. References are made to the new rules on voluntary choice of law, as well as to the concept of characteristic performance and the obligation of the courts to establish the closest connection of a given case with a particular legal system. The statute contains also new choice of law rules on family relations and succession. It is stressed that China has introduced a relatively modern instrument on Private International Law. However, it remains to be seen whether it will contribute to the enhancement of legal certainty in commercial relations with China.

Keywords: Private International Law, new Chinese law, recent developments in Chinese law

Wprowadzenie

W dniu 28 października 2010 r. Narodowy Kongres Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej uchwalił Ustawę o prawie właściwym dla stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym. Ustawa weszła w życie dnia 1 kwietnia 2011 r.¹ Po raz pierwszy w powojennej historii Chin

¹ Ustawę opublikowano w „Dzienniku Urzędowym Stałego Komitetu Narodowego Kongresu Ludowego Chińskiej Republiki Ludowej” 2010, nr 7, s. 640—643. Tłumaczenia — na język niemiecki: X. Tong, Z. Guyong. „Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts” [dalej: IPRax] 2011, H. 2, s. 199; C. Cammerer. „Recht der Internationalen Wirtschaft” [dalej: RIW] 2011, H. 4, s. 235; na język angielski: L. Weidi. IPRax 2011, H. 2, s. 203.

doszło do wydania spójnego aktu prawnego, obejmującego najważniejsze obszary prawa prywatnego międzynarodowego. Ostatnio przepisy takie obowiązywały w ramach tzw. *Postanowienia o stosowaniu prawa* z 1818 r., które ostatecznie uchylono w czasach rządów komunistycznych w 1949 r. W ostatnich dziesięcioleciach stworzono jedynie bardzo szczegółowe regulacje kolizyjne, dotyczące między innymi zdolności do czynności prawnych, własności, spadków, deliktów, małżeństwa i alimentacji. W późniejszym czasie weszły w życie normy kolizyjne zamieszczone w ustawach szczególnych, dotyczących prawa morskiego, ruchu lotniczego, zobowiązań z weksli i czeków oraz w osobnej ustawie regulującej stosunki prawne wynikłe z umów². Przepisy te były uzupełniane przez oficjalnie publikowaną wykładnię Najwyższego Sądu Ludowego, co jednak nie wpływało znacząco na unifikację kolizyjnoprawną w Chinach.

Prace nad ustawą rozpoczęto w ubiegłym dziesięcioleciu. Trwały one stosunkowo długo, co tłumaczy się między innymi początkowo nieufną postawą władz wobec perspektywy stosowania obcego prawa wskutek wskazania przez normy kolizyjne. Co do ostatecznego kształtu ustawy podkreśla się jednak, że wzorcem wielu rozwiązań stały się kolizyjne regulacje obowiązujące w Niemczech, Szwajcarii i w Japonii³.

Ustawa, składająca się z pięćdziesięciu dwóch przepisów, została podzielona na osiem rozdziałów: 1) przepisy ogólne, 2) podmioty prawa cywilnego, 3) małżeństwo i rodzina, 4) prawo spadkowe, 5) prawo rzeczowe, 6) zobowiązania, 7) własność intelektualna, 8) reguły uzupełniające. Zwracają uwagę rozwiązania oparte na konstrukcjach wywodzących się z najnowszych osiągnięć kolizjonistyki. W szczególności wskazać wypada na szeroko ujętą autonomię stron, wyrażającą się w możliwości dokonania wyboru prawa, nie tylko w zakresie zobowiązań umownych, pozaumownych⁴, klauzul arbitrażowych, pełnomocnictwa, ale również w odniesieniu do ustroju majątkowego małżonków, praw rzeczowych na ruchomościach, powiernictwa, przeniesienia praw na dobrach intelektualnych i licencji. Istotną rolę w nowej regulacji odgrywa koncepcja najściślejszego związku stosunku prawnego z danym porządkiem prawnym⁵. Stanowi ona kluczowy element reguły uzupełniającej pomieszczonej w art. 2 ust. 2 ustawy, przewidującej — w braku szczególnej normy

² Zob. szczegółowo: C. Cammerer: *Das reformierte Internationale Privatrecht der Volksrepublik China*. RIW 2001, H. 4, s. 230 i nast.

³ Ibidem, s. 232.

⁴ Jeśli chodzi o te ostatnie, to art. 44 ustawy zezwala na wybór prawa po wystąpieniu zdarzenia powodującego odpowiedzialność.

⁵ Co do koncepcji najściślejszego związku zob. M. Pazdan: *Prawo prywatne międzynarodowe*. Warszawa 2010, s. 165; D. Martiny, in: P. Reithmann, D. Martiny: *Internationales Vertragsrecht*. Köln 2004, s. 114.

kolizyjnej dotyczącej danego stosunku prawnego — właściwość prawa, z którym stosunek ten jest najściślej powiązany.

Tradycyjne łączniki oparte na obywatelstwie zostały zastąpione przez miejsce zwykłego pobytu w zakresie statusu prawnego osób fizycznych, stosunków rodzinnych, jak również dziedziczenia. Prowadzi to do poddania stosunku prawnego właściwości prawa, z którym dany podmiot jest realnie związany.

Jednocześnie wypada zauważyć, że chiński ustawodawca nie wyzbył się tendencji do faworyzowania własnego porządku prawnego w sprawach z elementem obcym. W szczególności widoczne jest to w szeroko zakreślonej klauzuli porządku publicznego (art. 5), powołującej się na publiczne i społeczne interesy Chińskiej Republiki Ludowej oraz niewymagającej rażącej sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego. Ponadto niejasna jest konstrukcja art. 10 ustawy. Przepis ten z jednej strony wymaga od stron powołania się na prawo właściwe na podstawie wyboru prawa oraz przedstawienia jego treści, z drugiej zaś — w razie braku wyboru prawa, nakazuje sądom i organom władzy publicznej ustalanie z urzędu prawa obcego. Powoduje to trudny do uzasadnienia dualizm w traktowaniu prawa obcego, w pierwszym przypadku bowiem podlega ono wykazaniu przez strony, a w drugim postrzegane winno być jako obowiązujące prawo znane sądowi z urzędu⁶. Na „dośrodkową” tendencję ustawodawcy dobitnie wskazuje sformułowanie art. 8 ustawy, nakazującego dokonywać kwalifikacji pojęć na podstawie prawa merytorycznego obowiązującego w siedzibie sądu. Nie sposób doszukać się innego uzasadnienia ustawowej regulacji metody kwalifikacji według *legis fori* niż zamiar zachowania kontroli nad treścią rozstrzygnięć chińskich sądów, wszak to one związane są chińskimi przepisami kolizyjnymi.

Mimo zgłaszanych w doktrynie zastrzeżeń⁷, należy zauważyć otwarcie chińskiego prawodawcy na koncepcje opracowane we współczesnej światowej nauce prawa kolizyjnego i szerokie ich zastosowanie. Przedstawicielom doktryny i praktykom pozostaje obserwować, czy i jak nowa legislacja przełoży się na rzeczywiste funkcjonowanie obrotu prawnego z udziałem chińskich podmiotów.

Katarzyna Sznajder-Peroń

⁶ C. Cammerer: *Das reformierte Internationale Privatrecht...*, s. 233 i nast. Co do sposobów traktowania prawa obcego: M. Pazdan: *Prawo prywatne międzynarodowe...*, s. 77; J. Fawcett, J. Carruthers, P. North: *Private International Law*. Oxford 2008, s. 111.

⁷ C. Cammerer: *Das reformierte Internationale Privatrecht...*, s. 234.

Ustawa Chińskiej Republiki Ludowej o prawie właściwym dla stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym⁸

Rozdział 1. Przepisy ogólne

Art. 1 [Cel ustawy]. Niniejszą ustawę uchwała się w celu uregulowania właściwości prawa dla stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym, sprawiedliwego rozstrzygania sporów wynikłych w sprawach cywilnych z elementem obcym, jak również dla ochrony praw i usprawiedliwionych interesów stron.

Art. 2 [Zakres zastosowania. Najściślejszy związek]. Prawo właściwe dla stosunku cywilnoprawnego z elementem obcym określa się na podstawie niniejszej ustawy. Jeżeli inna ustawa przewiduje szczególne reguły w zakresie prawa właściwego dla stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym, stosuje się jej przepisy.

Jeżeli niniejsza ustawa lub ustawy szczególne nie zawierają postanowień o prawie właściwym dla stosunku cywilnoprawnego, stosuje się do niego prawo najściślej z nim związane.

Art. 3 [Wybór prawa]. Zgodnie z przepisami ustawowymi, strony mogą w drodze wyraźnego porozumienia dokonać wyboru prawa właściwego dla stosunku cywilnoprawnego z elementem obcym.

Art. 4 [Przepisy wymuszające swe zastosowanie]. Jeżeli ustawa Republiki Chińskiej zawiera przepisy wymuszające swe zastosowanie do stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym, należy te przepisy stosować bezpośrednio.

Art. 5 [*Ordre public*]. Jeżeli zastosowanie prawa obcego byłoby szkodliwe dla publicznych i społecznych interesów Chińskiej Republiki Ludowej, stosuje się prawo Chińskiej Republiki Ludowej.

Art. 6 [Niejednolite prawo]. Jeżeli stosunek cywilnoprawny podlega prawu obcego państwa, na którego terytorium obowiązują różne porządki prawne, stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, z którym stosunek cywilnoprawny jest najściślej związany.

Art. 7 [Przedawnienie]. Przedawnienie podlega prawu właściwemu dla danego stosunku cywilnoprawnego.

⁸ „Dziennik Urzędowy Stałego Komitetu Narodowego Kongresu Ludowego Chińskiej Republiki Ludowej” 2010, nr 7, s. 640—643. Tłumaczenie na język polski, na podstawie wersji niemieckiej i angielskiej, K. Sznajder.

Art. 8 [Kwalifikacja]. Kwalifikacji pojęć w zakresie stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym dokonuje się na podstawie prawa obowiązującego w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę.

Art. 9 [Zakres wskazania normy kolizyjnej]. Prawo mające zastosowanie dla stosunków cywilnoprawnych z elementem obcym nie obejmuje norm regulujących stosowanie prawa (norm kolizyjnych).

Art. 10 [Ustalanie treści prawa obcego; obowiązek powołania się na prawo obce w przypadku wyboru prawa]. Sąd ludowy, sąd polubowny lub organ władzy publicznej określają prawo mające zastosowanie do stosunku cywilnoprawnego z elementem obcym. Jeśli strony dokonały wyboru prawa obcego, winny powołać się na nie i przedstawić jego treść.

Jeżeli nie jest możliwe ustalenie prawa obcego lub brak w prawie tym postanowienia odnoszącego się do ocenianej kwestii, stosuje się prawo Chińskiej Republiki Ludowej.

Rozdział 2. Podmioty prawa cywilnego

Art. 11 [Zdolność prawna]. Zdolność prawna osoby fizycznej podlega prawu obowiązującemu w miejscu, w którym osoba ta ma miejsce zwykłego pobytu.

Art. 12 [Zdolność do czynności prawnych]. Zdolność do czynności prawnych osoby fizycznej podlega prawu obowiązującemu w miejscu, w którym osoba ta ma miejsce zwykłego pobytu.

Jeżeli według prawa miejsca zwykłego pobytu osoba fizyczna nie ma zdolności do czynności prawnych w ramach obrotu cywilnoprawnego, lecz ma ona zdolność do tych czynności według prawa miejsca dokonania czynności prawnej, stosuje się prawo obowiązujące w miejscu jej dokonania; nie dotyczy to spraw z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa spadkowego.

Art. 13 [Uznanie za zmarłego, stwierdzenie zgonu]. Do uznania osoby zaginionej za zmarłą i do stwierdzenia zgonu stosuje się prawo państwa, w którym osoba fizyczna miała miejsce zwykłego pobytu.

Art. 14 [Osoba prawna]. Zdolność prawna osoby prawnej, zdolność do czynności prawnych, struktura organizacyjna, prawa i obowiązki wspólników podlegają prawu miejsca, w którym osoba prawna jest zarejestrowana.

Jeżeli siedziba (główna) osoby prawnej znajduje się w innym miejscu niż miejsce rejestracji tej osoby, może być stosowane prawo obowiązujące

w miejscu siedziby głównej. Miejszem zwykłego pobytu osoby prawnej jest miejsce, w którym ma ona swą główną siedzibę.

Art. 15 [Dobra osobiste]. Treść prawa osobistości określa się według prawa obowiązującego w miejscu zwykłego pobytu uprawnionego.

Art. 16 [Przedstawicielstwo]. Przedstawicielstwo podlega prawu miejsca działania przedstawiciela. Stosunki cywilnoprawne między reprezentowanym a przedstawicielem podlegają prawu miejsca, w którym powstał stosunek przedstawicielstwa.

Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla przedstawicielstwa wynikłego z woli reprezentowanego.

Art. 17 [Stosunek powiernictwa]. Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla stosunku powierniczego. W braku wyboru prawa właściwe jest prawo miejsca, w którym znajduje się majątek stanowiący przedmiot stosunku powierniczego, lub miejsca, w którym powstał stosunek powierniczy.

Art. 18 [Zapis na sąd polubowny]. Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla umowy o arbitraż. W braku wyboru prawa właściwe jest prawo miejsca, w którym znajduje się sąd polubowny, lub w którym toczy się postępowanie arbitrażowe.

Art. 19 [Wielorakie obywatelstwo]. Jeżeli zgodnie z niniejszą ustawą właściwe jest prawo ojczyste osoby fizycznej, a osoba ta ma obywatelstwo więcej niż jednego państwa, stosuje się prawo państwa, w którym osoba ta ma miejsce zwykłego pobytu. Jeżeli osoba fizyczna nie ma miejsca zwykłego pobytu w żadnym z tych państw, stosuje się prawo tego z nich, z którym jest najściślej związana. Jeżeli osoba fizyczna nie ma obywatelstwa żadnego państwa lub nie można ustalić jej obywatelstwa, stosuje się prawo obowiązujące w miejscu jej zwykłego pobytu.

Art. 20 [Pobyt zwykły i pobyt prosty]. Jeżeli zgodnie z niniejszą ustawą należy stosować prawo państwa, w którym osoba fizyczna ma miejsce stałego pobytu, lecz miejsca tego nie można ustalić, stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym osoba ta w danym czasie przebywa.

Rozdział 3. Małżeństwo i rodzina

Art. 21 [Zawarcie małżeństwa]. Przesłanki zawarcia małżeństwa podlegają prawu państwa, w którym strony mają wspólne miejsce zwykłego pobytu. W braku wspólnego miejsca zwykłego pobytu stosuje się wspólne prawo ojczyste stron. W braku wspólnego obywatelstwa stron stosuje się

prawo miejsca, w którym małżeństwo zostało zawarte, jeżeli do jego zawarcia doszło w państwie, w którym jedno z małżonków miało miejsce zwykłego pobytu lub którego jest obywatelem.

Art. 22 [Forma zawarcia małżeństwa]. Do zawarcia małżeństwa wystarczy zachowanie formy przewidzianej przez prawo miejsca dokonania tej czynności lub prawo państwa, w którym jedna ze stron ma miejsce zwykłego pobytu, albo przez prawo ojczyste jednej ze stron.

Art. 23 [Skutki zawarcia małżeństwa]. Prawa i obowiązki osobiste małżonków podlegają prawu państwa, w którym strony mają wspólne miejsce zwykłego pobytu. W braku wspólnego miejsca zwykłego pobytu stosuje się ich wspólne prawo ojczyste.

Art. 24 [Stosunki majątkowe]. W zakresie stosunków majątkowych małżonkowie mogą dokonać wyboru prawa państwa, w którym jedno z nich ma miejsce zwykłego pobytu, lub prawa ojczystego jednego z małżonków, jak również prawa państwa, w którym znajduje się przeważająca część majątku małżonków. Jeżeli strony nie dokonały wyboru prawa, stosuje się prawo państwa, w którym strony mają wspólne miejsce zwykłego pobytu. W braku wspólnego miejsca zwykłego pobytu małżonków stosuje się ich wspólne prawo ojczyste.

Art. 25 [Stosunki pomiędzy rodzicami i dziećmi]. Stosunki osobiste i majątkowe pomiędzy rodzicami i dziećmi podlegają prawu państwa, w którym osoby te mają wspólne miejsce zwykłego pobytu. W braku wspólnego miejsca zwykłego pobytu, stosuje się prawo państwa, w którym jedna ze stron ma miejsce zwykłego pobytu, lub prawo ojczyste jednej z nich, w zależności od tego, które z tych praw jest korzystniejsze ze względu na prawa i interesy strony słabszej.

Art. 26 [Rozwód za zgodą obojga stron]. Dla rozvodu za zgodą obojga małżonków strony mogą dokonać wyboru prawa państwa, w którym jedna ze stron ma miejsce zwykłego pobytu, lub też prawa ojczystego jednej ze stron. W braku wyboru prawa stosuje się prawo państwa, w którym strony mają wspólne miejsce zwykłego pobytu. Jeżeli strony nie mają wspólnego miejsca zwykłego pobytu, stosuje się wspólne prawo ojczyste stron. W braku wspólnego obywatelstwa stosuje się prawo miejsca, w którym siedzibę ma organ władzy publicznej, przed którym toczy się postępowanie.

Art. 27 [Rozwód w trybie spornym]. Do rozvodu w drodze powództwa stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym znajduje się sąd rozpoznający sprawę.

Art. 28 [Przysposobienie]. Przesłanki przysposobienia dziecka podlegają prawu państwa, w którym przysposabiający i przysposobiany mają miejsce zwykłego pobytu. Do skutków przysposobienia stosuje się prawo państwa, w którym przysposabiający w chwili przysposobienia ma miejsce zwykłego pobytu. Do rozwiązania stosunku przysposobienia stosuje się prawo państwa, w którym przysposobiony w chwili przysposobienia miał miejsce zwykłego pobytu lub prawo obowiązujące w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę.

Art. 29 [Alimentacja]. Obowiązek dostarczenia środków utrzymania podlega: prawu państwa, w którym jedna ze stron ma miejsce zwykłego pobytu, prawu ojczystemu jednej ze stron lub prawu obowiązującemu w miejscu, w którym znajduje się przeważająca część majątku, w zależności od tego, które z tych praw jest korzystniejsze ze względu na prawa i interesy osoby uprawnionej do alimentacji.

Art. 30 [Opieka i kuratela]. Opieka i kuratela podlegają prawu państwa, w którym jedna ze stron ma miejsce zwykłego pobytu, lub prawu ojczystemu jednej z nich, w zależności od tego, które z tych praw jest korzystniejsze ze względu na prawa i interesy osoby, której dotyczy opieka lub kuratela.

Rozdział 4. Prawo spadkowe

Art. 31 [Dziedziczenie ustawowe]. Dziedziczenie ustawowe podlega prawu państwa, w którym spadkodawca w chwili śmierci miał miejsce zwykłego pobytu. Do dziedziczenia nieruchomości stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym nieruchomość jest położona.

Art. 32 [Forma testamentu]. Do sporządzenia testamentu wystarczy zachowanie formy przewidzianej przez prawo państwa, w którym testator miał miejsce zwykłego pobytu w chwili sporządzania testamentu lub w chwili śmierci, prawo ojczyste testatora w chwili sporządzania testamentu lub w chwili śmierci względnie prawo obowiązujące w miejscu, w którym testament sporządzono.

Art. 33 [Skutki testamentu]. Skutki testamentu podlegają prawu państwa, w którym testator miał miejsce zwykłego pobytu w chwili sporządzania testamentu lub w chwili śmierci, względnie prawu ojczystemu testatora w chwili sporządzania testamentu lub w chwili śmierci.

Art. 34 [Zarząd spadkiem]. Do zarządu spadkiem i związanych z nim kwestii stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym spadek się znajduje.

Art. 35 [Spadek nieobjęty]. Spadek nieobjęty podlega prawu obowiązującemu w miejscu, w którym spadek znajdował się w chwili śmierci spadkodawcy.

Rozdział 5. Prawo rzeczowe

Art. 36 [Prawa na nieruchomościach]. Prawa rzeczowe na nieruchomościach podlegają prawu obowiązującemu w miejscu, w którym znajduje się nieruchomość.

Art. 37 [Prawa na ruchomościach]. Strony mogą w drodze porozumienia dokonać wyboru prawa właściwego w zakresie praw na ruchomościach. W braku wyboru prawa stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym rzeczy ruchome znajdowały się w chwili, gdy nastąpiło zdarzenie prawne, którego skutki podlegają ocenie.

Art. 38 [Prawa na rzeczach w transporcie]. Strony mogą w drodze porozumienia dokonać wyboru prawa właściwego do zmian zachodzących w prawach na ruchomościach znajdujących się w transporcie. W braku wyboru prawa stosuje się prawo obowiązujące w miejscu stanowiącym punkt docelowy transportu.

Art. 39 [Papiery wartościowe]. Do stosunków wynikających z papierów wartościowych stosuje się prawo państwa, w którym realizowane są prawa inkorporowane w tych papierach, lub inne prawo, z którym stosunek ten jest najściślej związany.

Art. 40 [Zastaw na prawach]. Do praw zastawniczych na prawach stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym ustanowiono prawo zastawnicze.

Rozdział 6. Zobowiązania

Art. 41 [Wybór prawa, prawo właściwe w braku wyboru]. Strony mogą w drodze porozumienia dokonać wyboru prawa właściwego dla umowy. W braku wyboru prawa stosuje się prawo obowiązujące w miejscu zwykłego pobytu strony, której świadczenie najpełniej oddaje charakter umowy, lub też inne prawo, z którym umowa jest najściślej związana.

Art. 42 [Umowy konsumenckie]. Umowa z udziałem konsumenta podlega prawu obowiązującemu w miejscu zwykłego pobytu konsumenta. Prawo obowiązujące w miejscu, w którym dostarczono towary lub świadczone

usługi, stosuje się, gdy prawo to wybierze konsument, lub gdy przedsiębiorca nie prowadzi swej działalności w miejscu zwykłego pobytu konsumenta.

Art. 43 [Umowy o pracę]. Umowa o pracę podlega prawu obowiązującemu w miejscu, w którym pracownik świadczy pracę. W razie trudności w ustaleniu miejsca wykonywania pracy stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym znajduje się siedziba główna pracodawcy. W przypadku wydelegowania pracownika za granicę można stosować prawo obowiązujące w miejscu, z którego wydelegowano pracownika.

Art. 44 [Czyny niedozwolone]. Odpowiedzialność za czyn niedozwolony podlega prawu obowiązującemu w miejscu jego popełnienia. Jeżeli jednak strony mają miejsca zwykłego pobytu w tym samym państwie, stosuje się prawo tego państwa. Jeżeli po wystąpieniu czynu niedozwolonego strony dokonają wyboru prawa właściwego, wiążące jest porozumienie stron.

Art. 45 [Odpowiedzialność za produkt]. Odpowiedzialność za produkt podlega prawu obowiązującemu w miejscu zwykłego pobytu poszkodowanego. Prawo obowiązujące w miejscu siedziby głównej odpowiedzialnego za szkodę lub prawo obowiązujące w miejscu wystąpienia szkody stosuje się, gdy prawo to wybierze poszkodowany lub gdy odpowiedzialny za szkodę nie prowadzi swej działalności w państwie, w którym poszkodowany ma miejsce zwykłego pobytu.

Art. 46 [Naruszenie dóbr osobistych]. Do naruszeń za pomocą Internetu lub w inny sposób dóbr osobistych, takich jak: imię, nazwisko, wizerunek, dobre imię, prywatność, stosuje się prawo obowiązujące w miejscu zwykłego pobytu osoby, której dobro naruszono.

Art. 47 [Bezpodstawne wzbogacenie, prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia]. Bezpodstawne wzbogacenie i prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia podlegają prawu wybranemu przez strony. W razie braku wyboru prawa stosuje się prawo obowiązujące w państwie, w którym obie strony mają miejsce zwykłego pobytu. W braku takiego prawa stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym miało miejsce bezpodstawne wzbogacenie, lub w którym prowadzono cudze sprawy bez zlecenia.

Rozdział 7. Własność intelektualna

Art. 48 [Własność intelektualna]. Prawa na dobrach intelektualnych i treść praw z zakresu własności intelektualnej podlegają prawu obowiązującemu w miejscu, w którym żąda się ochrony tych dóbr.

Art. 49 [Przeniesienie, licencja]. Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla przeniesienia praw własności intelektualnej i licencji. W braku wyboru prawa stosuje się odpowiednie przepisy niniejszej ustawy o umowach.

Art. 50 [Odpowiedzialność za naruszenia dóbr intelektualnych]. Do naruszeń praw na dobrach intelektualnych stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym żąda się ochrony tych praw. Po wystąpieniu czynu niedozwolonego strony mogą dokonać wyboru prawa obowiązującego w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę.

Rozdział 8. Reguły uzupełniające

Art. 51 [Stosunek do innych przepisów]. Jeżeli przepisy art. 146 i art. 147 Powszechnych Zasad Prawa Cywilnego Chińskiej Republiki Ludowej oraz art. 36 Ustawy spadkowej Chińskiej Republiki Ludowej zawierają postanowienia sprzeczne z ustawą niniejszą, stosuje się niniejszą ustawę.

Art. 52 [Wejście w życie]. Niniejsza ustawa wchodzi w życie w dniu 1 kwietnia 2011 r.